

НОВЕ ЖИТТЯ

ЩОТИЖНЕВА ГАЗЕТА ЦЕРКВИ ЄВАНГЕЛЬСЬКИХ ХРИСТИЯН
№ 11 (661), 25 березня 2018 р.

Нещодавно у відділі реабілітації ГО ВКПЦ «Нове життя» відбулася чергова реабілітаційна зустріч і робота молоді з інвалідністю (ДЦП). На захід приїхали дівчатка, які працювали над своїми навичками, і продовжили тренування напрацьованих рухів, щоб підготувати подарунки до свята Великодня. Разом зі своїми вихователями вони провели заняття на тему «Воскресіння Христове», згадали та заспівали пісні хвали Господу, помолились, поділились спогадами та запланували майбутню зустріч. Також дівчатка склали плани для роботи вдома і виготовили чудові пасхальні кошики.

Наступна робоча зустріч відбудеться у вівторок, 27 березня 2018 р. Запрошуємо всіх охочих приєднатися до нашого спілкування!

*З повагою, керівник відділу реабілітації молоді з ДЦП
Ірина КУЗЬМЕНКО, 067-990-26-60.*

ЗУСТРІЧ МОЛОДІ З ДЦП

ЗА ЩО ТРЕБА МОЛИТИСЯ?

Брати і сестри! Закликаємо вас до молитви за Церкву й Україну! Молімося за такі потреби:

- щоби сповнятися нам Духом Святим;
- щоб горіти (палати) для Господа;
- за водійство Духа Святого в Церкві;
- за старшого пастора та всіх пасторів;
- за діючих служителів Церкви;
- за нових служителів для церковних служінь;
- за Собор і Міжцерковну раду;
- за відновлення служінь, які занепали;
- за розвиток євангелізаційного, місіонерського, тюремного служінь та за наставництво;
- за відкриття дочірніх Церков (за їхніх пасторів і служителів);
- за розвиток і духовне зростання домашніх церков, груп.

Пам'ятайте: молитва – це сильна зброя! Але потрібно навчитися нею користуватися, щоби підтримувати одне одного в ній! Хай Господь благословить вас на цьому шляху!

Влад ПУПЧЕНКО, лідер молитовної групи

ДЕНЬ ЧЕЛОВЕКА С СИНДРОМОМ ДАУНА

21 марта – Международный день человека с синдромом Дауна. Эта символическая дата была выбрана, чтобы показать, что синдром Дауна связан с тремя копиями 21-й хромосомы. Это самая распространённая генетическая аномалия в мире. Каждый 700-900-й новорожденный появляется на свет с синдромом Дауна. Специально к этому дню – 21 марта – Международной организацией был снят ролик, в котором актриса Оливия Уайлд играет 19-летнюю студентку Анну Роуз. Она видит себя не так, как ее воспринимают окружающие:

«Я вижу себя дочерью, сестрой и лучшим другом...

Человеком, на которого можно положиться...

Я вижу себя тем, с кем можно разделить жизнь...

Я вижу себя поющей, танцующей и смеющейся до последнего моего вдоха...

А также плачущей иногда...

Я вижу себя следующей за мечтами, даже если они неосуществимы...

Особенно если они неосуществимы...

Я вижу себя обычным человеком...

Моя жизнь важна, насыщена и прекрасна...

Вот такой я вижу себя.

А какой меня видите вы?»

Клуб LIFE

ПРОПОВІДЬ ЗАСАДНИЧІ ЦІННОСТІ ХРИСТІЯНИНА

Анатолій КАЛЮЖНИЙ,
18 березня 2018 р.

Чи замислювались ви, чому Біблія називає віру дорогоцінною? Віра – це єдиний фактор, який змінює людину докорінно. Віруюча людина має інші цінності, інші цілі, по-іншому дивиться на життя і по-іншому сприймає проблеми. Вона змінюється, освячується і перетворюється саме завдяки вірі. Сьогодні я говоритиму про засадничі цінності віруючої людини.

Цінності можуть бути матеріальними: наприклад, будинок, автомобіль чи золоті прикраси; культурними – традиції, моральні засади, культурна спадщина народу чи родини. Звичайно, є й духовні цінності. Людина народжується, росте, змінюється, і в неї формується певна система цінностей, що показує, хто вона і що цінує. Наприклад, для наркомана не існує ні матеріальних, ні культурних, ні духовних цінностей. Його цікавить лише те, як добути чергову дозу наркоти. А які цінності має мати? Її діти, заради яких матері здатні на все. Вони не досипають ночами, не доїдають, готові віддати останню сорочку, аби їхній дитині було добре. Отож, наші цінності визначають, хто ми є і яке життя провадимо.

Які цінності лежать в основі життя християнина? Чим ми відрізняємося від людей цього світу? Щоб проілюструвати цінності, які роблять нас християнами, розглянемо життя справжнього героя віри Мойсея.

«Вірою Мойсей, як родився, перебував батьками своїми три місяці, бо вони бачили, що гарне дитя, і не злякались наказу царя. Вірою Мойсей, коли виріс, відкріс зватися сином дочки фараонової. Він хотів краще страждати з народом Божим, аніж мати дочасну гріховну потіху. Він наругу Христову вважав за більше багатство, ніж скарби єгипетські, бо він озирався на Божу нагороду. Вірою він покинув Єгипет, не злякавшись гніву царя, бо він був непохитний, як той, хто Невидимого бачить» (Євр. 11:23-27).

Бог привів ізраїльський народ до Єгипту. Там його чисельність почала активно зростати, і фараон вирішив боротися з цією бідою, видавши указ, згідно з яким усіх немовлят чоловічої статі мали знищувати. Батьки Мойсея, ризикуючи своїм життям, вирішили зберегти своє маля і в невеличкому кошику відправили по водах ріки, віддавши його в руки Божі. Таким чином Мойсей, який по крові був євреєм, став прийомним онуком фараона по вихованню. Як зміг жити хлопчик, якого ще до народження засудили на смерть? В цьому я бачу руку Бога, Який обрав і зберіг Мойсея, щоби він вчинив великі діла. З одного боку, був Божий вибір, з іншого – батьки Мойсея теж зробили вибір, вирішивши врятувати сина. Це стосується кожного з нас: якщо ти живеш, значить Бог зберіг твоє життя, щоби ти міг виконати місію, для якої Він тебе зберіг.

Розглянемо важливість вибору батьків. Ми, батьки, від народження дітей своєю вірою чи невірою робимо речі, які впливають на все життя наших синів і доньок. Віруюча людина молитиметься зі своїми дітьми, вчитиме їх любити Бога, читати Слово, ходити до церкви. На жаль, деякі батьки-християни дозволяють дітям у неділю відвідувати гуртки, чи залишатися вдома, аби поспа-

ти. Друзі, віру прищеплюють у ранньому дитинстві, в підлітковому віці буде запізно. Відповідальність батьків прищепити дітям першу християнську цінність – життя з Богом.

Минув час, Мойсей підріс. Бог діє в нашому житті через виклики, що стикаються з нашими цінностями, і це приводить до певного рішення. Одним із ключових моментів зрілості людини є підтвердження тих цінностей, які вона засвоїла в родині. До певного віку дитина пливе за течією і підкоряється дорослим, потім настає момент, коли вона повинна приймати самостійні рішення. Мойсеєві життя теж зробило виклик – бути зі своїм народом чи жити в розкоші палацу. В дитинстві за Мойсея це рішення прийняли батьки, керуючись бажанням зберегти його життя. Тепер Мойсей вирішив взяти на себе відповідальність за своє життя. Вірою він прийняв рішення відмовитися від переваг фараонової палацу і повернутися до свого народу. Так, батьки можуть прийняти рішення і в дитинстві щонеділі водити тебе до церкви. Але потім настає момент, коли ти сам маєш прийняти рішення і обрати свій шлях. Кожен з нас, коли приймає Ісуса в своє життя, стоїть перед непростим вибором. Ми знаємо, що після покаяння наше життя зміниться, ми повинні будемо змінити свій характер, своє життя, свої цінності. Це момент самоусвідомлення та самовизначення. Хто я? Ким я був? Ким стану після покаяння? Як це вплине на моє життя?

Біблія закликає: «не стосуйтеся до віку цього, але перемінітьс я відновою вашим розумом, щоб пізнати вам, що то є воля Бога, – добро, приємність та досконалість» (Рим. 12:2). Кожен повинен зробити вибір і ніколи від нього не відступати: «Бог визнав нас гідними, щоб нам доручити Євангелію, ми говоримо так, не людям догоджуючи, але Богові, що випробує наше серця» (1 Сол. 2:4). Ісус молився до Батька: «Я їм дав Твоє слово, але світ їх зненавидів, бо вони не від світу, як і Я не від світу. Не благаю, щоб Ти їх зо світу забрав, але щоб зберіг їх від злого. Не від світу вони, як і Я не від світу» (Ів. 17:14-16). Люди, що мають віру, завжди відрізняються від людей світу, і в цьому чимала заслуга тих цінностей, на яких базується їхнє християнство.

Самоідентифікація – процес непротий. Ви можете бути християнином, але боятися визнати це. Чому? Бо вас вважатимуть фанатиком, сектантом чи диваком? На жаль, у християнській країні інколи досить важко визнати себе християнином. Але цей страх має вплив на людину лише до того, як вона пройде етап самоідентифікації та раз і назавжди назве себе християнином. За радянських часів християн переслідували, не дозво-

ляли отримувати освіту, чинили перешкоди в кар'єрному просуванні, і було дуже легко піти на компроміс і вірити «в душу». Думаєте, я не боявся? Я боявся, що мене посадять, що я не отримаю освіту, що ніколи не працюватиму там, де б мені хотілося. Але все це впливало на мене, допоки я не назвав себе християнином і не визнав, що Господь для мене понад усе.

Зараз визнавати себе християнином теж страшно. Нещодавно я спілкувався з молодим хлопцем, який працює айтишником у досить серйозній фірмі. Він соромився зізнатися, що вірить в Бога і ходить до церкви. Як же він вчинив? Купив усім колегам Біблію і, молитовно роздумуючи, постарався знайти в Слові уривок, значимий для кожного із співробітників. Під час якогось заходу він сказав, що є віруючим і хоче подарувати кожному Біблію, де позначене місце, яке стосується саме тієї людини, яка отримує подарунок. Хлопець не міг і подумати, що реакція його колег буде настільки позитивною. Таким чином він сказав усім, що є християнином, і подарував Біблію та навіть дав привід зазирнути у неї.

Мойсей знайшов відповідь на головні питання: хто я, куди йду, і яка мета мого перебування на землі. Господь має певний план для кожного з нас, як і щодо Мойсея. Мойсей міг знехтувати цим і залишитися в комфорті фараонової палацу, але обрав за краще «страждати з народом Божим, аніж мати дочасну гріховну потіху» (Євр. 11:25).

Після того як Мойсей зробив правильний вибір, він зіткнувся з випробуванням. Саме у випробуваннях кожен з нас підтверджує свої цінності. Які цінності у нас як у християн? Наприклад, не протився злому. А якщо мене образили, плюнули в обличчя, то треба обтертися і піти? От ще кілька викликів нашим християнським цінностям: не суди ближнього, шукай передусім Царства Божого, люби свого ворога, благословляй того, хто тебе ненавидить. Хіба це взагалі можливо? Як Мойсею було важко відмовитися від того, що він мав, так і нам, християнам, не просто відмовитися від принципів цього світу і будувати своє життя на принципах Божого Царства. З одного боку, нам хочеться йти за Ісусом, з іншого – нам важко жити в світі, керуючись цінностями, які пропонує Христос. Мойсей вирішив за краще зносити страждання за віру, ніж насолоджуватися плодами гріховного життя.

Можна продовжити перелік людей, які обирали правду Божого Царства і міняли тимчасові земні насолоди на право називатися дітям Божим. Це й ап. Павло, який відкинув усі свої звання заради честі бути Божим апостолом, і Іван Хреститель, який не боявся говорити правду в очі царю, і Мартін Лютер, що воював за чистоту церковного вчення. А що тобі заважає стати на правильний шлях? Якщо ти не пройшов процес самоідентифікації, і твої цінності базуються на цінностях цього світу, шукай допомоги. Йди до пасторів, до малої групи, проси, щоб духовні наставники молилися за тебе. Ми всі недосконалі, і ніхто не засудить тебе через твою недосконалість.

Нам хочеться провадити лагідне мирне життя без значних потрясінь.

Але якщо ви хочете слідувати за Богом і виконувати Його місію, потрібно бути готовими до боротьби. Рано чи пізно, ти запиташ себе: чи варто це моїх зусиль, можливо, легше пристосуватися до принципів цього світу? Я знаю, що Господь використовує труднощі в моєму житті для мого духовного зростання. Але мені б не хотілося цих труднощів. Проте Бог стоїть на позиції, що краще людині зазнати тимчасових земних страждань, ніж бути приреченою на страждання вічні. Писання говорить: «...радіємо в утисках, знаючи, що утиски приносять терпеливість, а терпеливість – досвід, а досвід – надію» (Рим. 5:3-4). Ви радієте, коли страждаєте? Я знаю, що Бог на небі компенсує всі мої земні страждання, та мені не завжди легко триматися думок про майбутні нагороди, а хочеться бачити щось добре вже тут і зараз.

Чи можливо на землі жити цінностями Неба, а не цього світу? Чи реально це зробити? Пропоную вам проаналізувати свої цінності. Що для вас найцінніше? За що ви готові боротися і померти? Цінності, за які бореться світ, на поверхні: влада, задоволення та гроші. Ап. Іван говорить: «Не любіть світу, ані того, що в світі. Коли любіть хто світ, у тім немає любові Отцівської, бо все, що в світі: пожадливість тілесна, і пожадливість очам, і пиша життєва, – це не від Отця, а від світу. Минається і світ, і його пожадливість, а хто Божу волю виконує, той повік пробуває!» (1 Ів. 2:15-17). Мойсей знайшов у собі сили відмовитися від цінностей світу і піти за цінностями Божого Царства – туди, куди кликав Бог. З цього я роблю висновок, що **найбільша цінність християнина – слідування за Божою волею, готовність йти за Ним за будь-яких обставин і вміння поставити Його бажання вище за власні.**

Ще один важливий момент: «Вірою Мойсей, коли виріс, відкріс зватися сином дочки фараонової. Він хотів краще страждати з народом Божим, аніж мати дочасну гріховну потіху» (Євр. 11:24-25). Однак саме ті люди діставали Мойсея, як могли: нили, грішили і навіть доводили його до гріха. Але настав момент, коли він зрозумів, що люди – це теж цінність, яку дав Бог. І їх потрібно любити. Не чекати, поки вони послужать тобі, а служити їм. Мойсей стояв перед складним вибором – страждати зі своїм народом і бути в мирі з Богом, чи насолоджуватися багатством, відкинувши своє походження і віру предків. Він обрав мир з Богом, поборов свій страх і виявив віру в слухняності до кінця. Завдяки цьому Мойсей став благословенням для свого народу і прикладом для багатьох поколінь християн.

Нині кожен із нас стоїть перед вибором. Хто ти? Де ти? Що рухає тебе у цьому житті? Заради чого ти прокидаєшся щоранку? Які твої цінності? Чи любиш ти Бога всім розумом, всім серцем і всією своєю силою? Чи твоя віра полягає лише в тому, що ти приходиш до церкви, коли на вулиці не дуже жарко чи холодно, і не йде дощ? Марнота цього світу завжди буде тягнути нас то ліворуч, то праворуч. Вчасно прийняте рішення допоможе нам триматися Божого шляху і не зраджувати християнські цінності навіть у випробуваннях. Нагадую вам, що Ісус гідний того, щоб жити для Нього і керуватися Його цінностями. Амінь.

О ДОБРОТЕ ЧЕЛОВЕЧЕСКОЙ

На собрании «Серебряной осени» в субботу, 17 марта, речь шла о доброте человеческой и Божьей. Пастор Виктор Дмитриевич Дученко взял за основу своей проповеди притчу Иисуса Христа о добром самарянине, которую Иисус рассказал в разговоре с законником:

«Некоторый человек шел из Иерусалима в Иерихон и попался разбойникам, которые сняли с него одежду, изранили его и ушли, оставив его едва живым. По случаю один священник шел тою дорогою и, увидев его, прошел мимо. Также и левит, быв на том месте, подошел, посмотрел и прошел мимо. Самарянин же некто, проезжая, нашел на него и, увидев его, сжалился и, подойдя, перевязал ему раны, возлив масло и вино; и посадив его на своего осла, привез его в гостиницу и позаботился о нем; а на другой день, отъезжая, вынул два динария, дал содержателю гостиницы и сказал ему: позаботься о нем; и если издержишь что более, я, когда возвращусь, отдам тебе.

Кто из этих троих, думаешь ты, был ближний попавшемуся разбойникам? Он сказал: оказавший ему милость. Тогда Иисус сказал ему: иди, и ты поступай так же» (Лк. 10:30-37).

Чтобы лучше понять это место, нужно вспомнить, что Иерусалим находится на высоте 800 метров над уровнем моря, а Иерихон – в долине, считавшейся долиной смерти. Если мы, христиане, опустимся в своем духовном состоянии вниз, то можем подвергнуться нападению разбойников, как тот

человек из притчи. Разве сегодня мало таких израненных, избитых, истерзанных злыми духами людей? Потому что они выбрали неверный путь – вниз от Божьего присутствия в Иерихон. Как написано, этим путем в погибель шли и священник, и левит, так как не обратили внимания на пострадавшего.

Мы, христиане, должны являть этому миру свою святость, но ему нужна от нас, прежде всего, человеческая доброта. Не слова, а человеческая доброта расположит людей к нам и повернет их к Богу.

Итак, какими словами можно охарактеризовать действия самарянина? Первое: он «нашел» пострадавшего, потому что искал. А что мы с вами ищем? Находим ли мы людей, которые нуждаются в нашей помощи? Второе: он «сжалился»! Самарянин не боялся исплакаться, он помог человеку из сострадания. Сострадание исходит из сердца, которое скорбит о наших неверующих друзьях и близких людях. Как важно вовремя оказать человеку поддержку, протянуть руку помощи, проявить человеческую доброту!

Далее написано: он «перевязал ему раны». Здесь имеются в виду не только телесные, но и духовные раны. Как часто нам напоминают о них недоброжелатели, желая поковыряться в этих ранах, сделать нам больно. Зачем? Ведь Господь нас простил, омыл Своей кровью, незачем ворошить наши раны. Мудрые люди говорят нам о том, кем мы можем быть в Иисусе Христе, и это намного важнее.

Потом самарянин «возлил масло и вино»; масло всегда было символом мира, доброты и милости. И мы должны покрывать своими сильными сторонами немощи наших братьев и сестер. Критика никого не сделает лучше, а вдохновение поднимет человека из грязи. Господь дал нам пример: Он никогда не осуждал, не унижал, но призывал и вдохновлял людей. Вслед за тем самарянин «посадил его на своего осла», а сам пошел сзади. Это был широкий жест, т. к. осел в те времена – все равно что «Мерседес» сегодня. К тому же он не интересовался, из какой церкви пострадавший, ему это было безразлично.

Дальше «он привез его в гостиницу». А куда мы приведем людей, которых нам дал Бог? В церковь или к Иисусу Христу? Конечно, к Иисусу, и тогда человек обязательно попадет в церковь. А далее самарянин «позаботился о нем», т. е. на деле проявил заботу. И, «отъезжая, дал два динария содержателю гостиницы» для ухода за этим человеком. Так он проявил свою жертвенность. А как жертвуем мы?

И последнее: он пообещал хозяину гостиницы: «если издержишь что более, я, когда возвращусь, отдам тебе». А выполняем ли мы свои обещания, которые даем в церкви и людям?

Добрый самарянин все время что-то делал: нашел, сжалился, перевязал, возлил, посадил, привез, дал два динария. И только потом заговорил, чтобы пообещать вернуть при необходимости истраченное содержате-

лем гостиницы. Мы же, как правило, больше говорим, чем делаем.

На примере доброго самарянина Иисус сказал тому человеку: «иди, и ты поступай так же». Так кто же для нас ближний? Это человек, который, если я попаду в беду, придет на помощь, что-то сделает для меня! Он выполняет заповедь: «Возлюби Господа Бога твоим всем сердцем твоим, всей душой твоею, и всей крепостью твоею, и всем разумением твоим, и ближнего твоего, как самого себя» (Лк. 10:27). Иди и делами являй людям доброту!

Мартовское собрание «Серебряной осени» было завершающим перед перерывом на лето. В следующем месяце мы планируем выезд на природу в лес, потом будут летние каникулы. А пока мы приняли причастие, помолились за нужды, послушали несколько свидетельств, пообщались за чаем. И за все возблагодарили нашего доброго Господа Иисуса Христа! Слава и честь Ему вовеки!

Ред.

НЕ РОДИСЬ КРАСИВОЙ, А СТАНЬ СЧАСТЛИВОЙ!

Наталья Сидоренко в 16 лет получила звание вице-мисс на конкурсе красоты в Киеве и после этого с головой погрузилась в модельный бизнес. Но пришел момент, когда она решила отказаться от продолжения карьеры.

Наталья, почему Вы решили стать моделью?

В первую очередь из-за желания признания: юных девушек привлекает, когда их хвалят, говорят им комплименты. Мне было лестно и казалось очень заманчивым. К тому же, это была совершенно другая жизнь – яркая.

Когда у нас тогда появились конкурсы красоты, я приняла в них участие и заняла второе место, была выбрана лучшей моделью Украины. Работала в Италии и Франции, летала и в другие страны. С 16 до 27 лет я работала моделью, а с 30 до 36 лет – директором модельного агентства. Моя карьера начала складываться, когда мне было 19 лет, и на то время я уже год была замужем.

Карьера не мешала браку?

Как потом оказалось, мешала. Первый муж был добрым и скромным человеком, а мне нужны были слава и звезды. Я думала, что у меня всё впереди, хладнокровно поставила на браке крест, несмотря на то, что у нас был ребенок. Я не задумывалась, что кому-то от этого может быть больно.

Вы встретили мужчину, «того самого, единственного»?

Да, мне казалось, что я получила то, о чём мечтала, что мы созданы друг для друга... Пока его ревность не начала приносить мне физическую боль. Однажды я поняла, что подвергаю опасности себя и своего ребенка. Я не знала, как быть, внутри была страшная пустота, меня ничто не радовало.

Что произошло потом?

Я начала читать Библию. Подруга, которая потом привела меня в церковь, сдавала квартиру, и я там поселилась. Помню, как взяла Библию и двое суток, не выходя из дома, читала её. Для меня это было откровением, и я поняла – это то, что я искала, чего хочу, во что верю. На меня сильное впечатление произвела строгость Бога. «Кто не знал, тот будет бит мало, а кто знал, тот будет бит много, и с того спросится». Я восприняла это так, что Бог будет наказывать нас. Долгое время Он был для меня очень строгим, но мне было это нужно.

Я бросила курить, и – как мне казалось, случайно – встретила с первым мужем в переходе, попросила у него прощения. Он был в шоке: «То, что ты говоришь, несовместимо с твоим прежним образом жизни». Я пригласила его домой, напоила чаем, пыталась что-то объяснить, но восстановить наши отношения уже нельзя было.

В тот момент я собиралась уехать на работу в Италию и взять с собой дочку. Уже были готовы документы. Но я решила отказаться от поездки и сказала об этом президенту модельного агентства, который оплачивал мою визу. Он спросил о мотиве, и я ответила, что поверила в Бога и хочу посещать собрания. Он долго звонил мне, но я сказала «нет» и поняла, что делаю это, в основном, ради дочери.

Как Вы встретили своего будущего мужа?

Я тогда верила, что если строить отношения на Божьем основании, то это будет успешный брак и видела подтверждение этому в знакомых семьях. Как-то меня пригласили на венчание и сказали, что эти люди до свадьбы даже не целовались. Я была удивлена – как такое может быть? Меня это очень впечатлило, я мечтала, чтобы так было и у меня.

Как Вы понимаете библейский смысл любви?

Когда я читала Послание к Коринфянам, меня поразило, что любовь не бесчинствует, не ревнует, не ищет своего, ведь я думала, что ревность – это подтверждение любви. Это был переворот в моем сознании! Мне очень захотелось этому научиться.

Бог год за годом обтёсывал меня, давал понимание. У нас непростые отношения в браке. Каждый из нас был со своим багажом и ранами, далёкий от любви, которая описана в Библии. Но теперь я знаю, что такое любовь. Она действительно всё переносит, всему верит. Бог учил меня этому на практике.

Как Вы решаете конфликты?

Уверена, что всё, что у меня появилось – это работа Бога. Я не была доброй, скромной, уважительной – всё, чем я, муж и мои дети могут похвалиться сегодня, сделал Бог. У каждого свой путь, у меня он через боль и потери. Меня не устраивало то, какой я была, и я старалась изменить себя.

Большое внимание в семье мы уделяем нежности – целуемся, обнимаемся, чтобы дать друг другу чувство защищённости; что, несмотря на трения и разногласия, у нас всё хорошо, мы любим друг друга, прощаемся. И это сильно помогает.

Легко ли было оставить модельный бизнес?

Легко, потому что надоело. Когда мне было 20-25 лет, это было интересное время. Украинские модельеры тяжело трудились, мы приходили на репетиции, на театрализованные показы мод, ездили с гастрольями за границу. Но потом моделей стало много, и эта сфера не развивалась. Тогда у меня родился ребенок, и я поняла, что начался другой этап в моей жизни.

У меня была мечта – открыть прачеч-

ную. Бог через мужа благословил эту мечту – с его помощью я создала мини-прачечную, которая называется «Мереживо». Там я работаю как менеджер – принимаю заказы, контролирую качество их выполнения. Это очень тяжёлая работа. Ещё я придумываю сюжеты для изображений на интерьерных подушках. Хочу освоить фотошоп. Мне нравится, что Бог даёт желание учиться.

Муж доволен, что я что-то творю, что мне это нравится, и все счастливы. Бог в семье работает через мужа – Он предотвращает беды, благословляет, финансово заботится через мужа. И когда ты в это веришь, то подчиняешься с радостью. Я искренне желаю женщинам так себя чувствовать!

Каким Вы видите главный секрет настоящей любви?

Я очень долго училась дать мужу чувство значимости, прежде всего, в своих глазах. Думала, как же мне его так видеть, чтобы ценить. И Бог дал мне ответ, я нашла выход. Конфликты проявляются чаще всего в быту, и задача женщины – свести их на «нет», но при этом выразить свою позицию. Для меня это было нереально. И только недавно я научилась отвечать на слова мужа, с которыми не согласна: «Знаешь, я не согласна... но, дорогой, я настолько тебе доверяю, что поддержу любое твоё решение».

Муж, конечно, сначала был в шоке. Но это дало мне чувство, что он ведёт семью, как Бог задумал. И это работает!

Он воздаёт по нашему желанию, меняет и преобразовывает. И здесь важно изучение Библии, её практическое применение, разговор с Богом. Надо говорить Богу обо всём, искать в Библии ответ и, найдя, делать так, как написано. Это работает!

Медиа-проект «Клуб LIFE»

СВИДЕТЕЛЬСТВО

СПАСИБО ГОСПОДУ ЗА
НОВУЮ ЖИЗНЬ!

Моє ім'я Евгений, мне 32 года. Родился и вырос я в Киеве, в благополучной семье, где было двое детей – я и моя сестра. До 9-го класса учился хорошо, ходил на футбол, занимался спортом. Но в один злополучный день я попробовал наркотик (марихуану), и моя жизнь понеслась по другому руслу...

В 14 лет я начал употреблять трамадол, про школу забыл, начал воровать. В семье возникли проблемы. В селе, откуда были мои родители, в то время выращивали много мака, мы его варили и пили. Потом появились другие наркотики: винт, амфетамин, экстази, героин, метадон. В 18 лет я впервые укололся и думал, что жизнь прекрасная и красочная. Мы «тусовались» по ночным клубам с девушками, все казалось просто супер. На самом же деле это был наркотический дурман.

Когда я употреблял трамадол, мои сверстники кололи кокаин и за год становились инвалидами. А меня Господь берег, как я сейчас понимаю. В 21 год я женился, будучи зависимым от метадона, но Бог дал мне жену, далекую от наркотиков. Я понимал, что несу ответственность за семью и что моя жизнь – это катастрофа. Но когда меня начинало «кумарить», я забывал обо всем. Где наркотик, там обман и воровство, только одна цель – наркотик. Много раз я пытался «спрыгнуть», пошли больницы, кодировки, судимости. Но Господь и тут меня оберегал: я отбывал только условные сроки.

Когда родилась моя дочка, я целый год ничего не употре-

блял. Но потом меня «понесло». Жена не выдержала и через 1,5 года ушла. Меня уволили с работы за кражи, родители от меня отказались, и я очутился на улице. Я понимал, что сам это выбрал и стал конченым алкоголиком и наркоманом.

У меня было уже три передозировки, я опустился не то что в яму, а в котлован, из которого не было выхода. Чудный Бог вытаскивал меня с того света, за три года на улице умерли почти все мои друзья, а я все еще был жив.

Господу удалось достучаться до меня через мою соседку Ольгу Борисовну, с ее помощью я прошел одну реабилитацию, потом вторую. Но из-за гордости я решил, что могу сам справиться. Однако без Бога я ничто, пока надеялся на себя, ничего не менялось. А теперь я жив и благодарен за это Иисусу! У меня появилась цель в жизни! Наконец-то, я понял, что 17 лет был верным рабом сатаны, видел только потерянные души, смерть и ненависть. Я ненавидел этот мир, и люди для меня были просто жертвы.

По Божьей милости я родился заново! Принял водное крещение в ребцентре, примирился с родителями, устроился на работу. Как бы ни было трудно, назад дороги нет, у меня теперь есть большая церковная семья, я посещаю домашнюю группу.

Спасибо Господу, что Он открыл мои глаза, я увидел свет и родился для новой жизни!

Евгений Разуваев

ПОЗДРАВЛЯЕМ!!

Дорогую Надежду Ивановну
КАЛЮЖНУЮ сердечно поздравляем
с юбилеем!

Мы рады в этот день быть с Вами и благодарить Господа за Вас, за Вашу мудрость и сердечность, за женственность и обаятельность, за отзывчивость и сострадательность, за умение скромно нести свое нелегкое служение!

Здоровья, счастья и Божьих благословений Вам!

С любовью, церковь «Новая жизнь»,
офис и редакция газеты

НА СВІТАНКУ
БІЛЯ ОЗЕРА

(лірична замальовка)

Ще темно, але передсвітанкову темінь раптом пробив перший промінчик сонця, яке ще далеко за горизонтом, але вже заявляє: «Я зараз зійду!»

Тиша, благодать! Легкий подих вітру не в змозі навіть поворухнути стебло травинки, обважніле від крапельки роси.

Рівна дзеркальна поверхня озера відображає перисті хмари, до яких дістався промінчик сонця, надавши їм золотавого кольору.

Я стою на березі озера, де щойно встановив чотири вудки з крихітними дзвіночками. Справжньою насолодою для рибалки є довгоочікувані кришталеві звуки, які видають дзвіночки, коли голодна після сну риба жадібно обсмоктує наживку, не помічаючи гострого жала рибальського гачка! Ура! Почалося клювання!

Легка хвиля пішла по воді. Ляп! Ляп! Із кущів і високої трави виповзло біля десяти маленьких жабенят. Вони пострибали в озеро, розхлюпуючи своїми животиками воду. Водяні жучки в страху розбіглися в різні боки, а комашки різко злетіли догори, щоб не стати сніданком для жабенят.

Починаються перші хвилини загального пожирання: пуголовки, маленькі рибки обкушують кінці черв'яків,

що зиваються на рибальських гачках, та обсмоктують кульки наживки, просочені пахучими маслами. На поверхні води почався танок поплавців, який іноді збиває з пантелику навіть досвідчених рибалок. Ривок – і замість риби голий гачок! Знову наживка, закид гачка, сигнал поплавка і, нарешті, довгоочікуваний перший улов! Але, звичай, тільки на радість улюбленому коту.

На поверхні озера з'явилася пер-

ша хвиля. Озеро задихало, показуючи свою силу плаваючим на поверхні води листочкам, друзкам і всій решті.

Світає. Протилежний берег озера вже не видно через білий, як молоко, туман, який стелиться над водою і повільно наближається до мене. Але мене це не турбує, бо його життя – короткий термін до сходу сонця. А воно разом із чистим небом уже віщує прекрасний день!

Тепло наповнює собою всю землю і мое трохи змерзле тіло. Благодать!

Дзінь! Дзінь! Дзінь! Симфонією зазвучали в моєму серці дзвіночки на вудках!

Час для роздумів минув, настали хвилини блаженства. Побажайте мені великого улову, з Божою допомогою! Щиро дякую!

Олексій Полосін

21 БЕРЕЗНЯ – ВСЕСВІТНІЙ
ДЕНЬ ПОЕЗІЇ

Найдавніші вірші, за твердженням істориків, були написані ще в 23 столітті до нашої ери. Вони були створені принцесою Ен-Хеду-ана (En-hedu-ana) – знахідка підтверджена артефактами. Принцеса є найбільш раннім автором, а також першою поетесою. Вона відома своїми шумерськими гімнами. Перші словники рим з'явилися в середньовіччі. Цікаво, що весь Коран побудований на римах. А перший, хто порівняв шокі юної дівчини з трояндою, був поетом, як висловився Сальвадор Далі.

У 1999 році на 30-й сесії генеральної конференції ЮНЕСКО було вирішено відзначити Всесвітній день поезії 21 березня.

«Поезія, – говориться в рішенні ЮНЕСКО, – може стати відповіддю на найгостріші й найглибші духовні питання сучасної людини, але для цього необхідно привернути до неї широкую суспільну увагу. Крім того, Всесвітній день поезії повинен дати можливість ширше заявити про себе невеликим видавництвам, чиїми зусиллями, в основному, доходить до читачів творчість сучасних поетів; літературним клубам, що відроджують одвічну традицію живого поетичного слова».

Цей День, вважає ЮНЕСКО, покликаний послугувати створенню у засобах масової інформації позитивного іміджу поезії як сучасного мистецтва, відкритого людям.

DilovaMova.com

Вечірнє сонце, дякую за день!

Вечірнє сонце, дякую за втому.

За тих лісів просвітлений Едем

І за волошку в житі золотому.

За твій світанок, і за твій zenit,

І за мої обпечені zeniti.

За те, що завтра хоче зеленіть,

За те, що вчора встигло оддзвеніти.

За небо в небі, за дитячий сміх.

За те, що можу, і за те, що мушу.

Вечірнє сонце, дякую за всіх,

Котрі нічим не осквернили душу.

За те, що завтра жде своїх натхнень.

Що десь у світі кров ще не проліто.

Вечірнє сонце, дякую за день,

За цю потребу слова, як молитви.

Ліна Костенко